Ljusglimtar från Mongoliet

utkommer år 1949 varje månad med samma program som hittills.

Tidningen rekvireras endast genom Svenska Mongolmissionens expedition, Brunnsgatan 4, Stockholm. Priset är som hittills kr. 2.

Med detta nummer av tidningen följer ett inbetalningskort, där också plats är berett för en gåva till missionen att insändas samtidigt med prenumerationen.

Skriv tydligt namn och adress å denna blankett.

Uppskjut ej med prenumerationen, utan prenumerera fortast möjligt.

Envar som samlar prenumeranter får vart 6:te exemplar gratis.

Den som samlar 5 nya prenumeranter får dessutom som extra gåva den kända författarinnans och föredragshållaren Ulla Lidman-Frostensons nya bok »Du vårdar mina öden,» om vilken en aktad recensent skrivit: »Med Ulla Lidmans penna blir varje skiss något i sitt slag förnämligt, klokt, varmt, till brädden fyllt av levande kristen syn.» Författarinnan är som förutvarande mongolmissionär väl känd och uppskattad av vår tidnings publik.

Redaktionen tackar sin läsekrets för oegennyttigt och uthålligt stöd i det gångna. Nu bedja vi: giv oss ännu ett handtag. Under nästa år kommer säkerligen tidningens läsekrets att få ta del av spännande brev därutifrån. Vi ha en tapper skara därute, som i tro på sin Gud tagit ett nytt fält i besittning långt in i nordvästra Mongoliet — utan att rädas för det pågående inbördeskrigets oberäkneliga stormvindar, nu mer våldsamma än någonsin. Gud välsigne våra modiga vittnen därute. Intet skulle glädja dem mer, än att missionsfolket härhemma mer allmänt än hittills sällade sig till mongolvännernas led och därvid slogo vakt om den tidning, som här söker väcka intresse för detta försummade missionsfält.

Stockholm i december 1948.

Vördsamt

Redaktionen av Ljusglimtar från Mongoliet.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1948
85654

Bilagor medfölja.

1-4.-9
Teol. Tidskr.

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 1	EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm	Jan. 1949

Inför det nya året

Vi gå lika fattiga och hjälplösa in i detta nya år, som vi beträdde tröskeln till det år, som nu ligger bakom. Men vilken salig trygghet att få gå in i det nya året under Guds vakande ögon, som överfara hela jorden, för att han med sin kraft skall bistå alla dem som med sina hjärtan hängiva sig åt honom. Från årets begynnelse till dess slut skola vi icke behöva sakna Guds vakande ögon över oss. Vilken rik tröst, men ock vilket heligt allvar.

Ingen av oss kan förutsäga vad det nya året kommer att bära i sitt sköte. Det vilar allt i Guds händer, Gud vare lov.

J. Hagner.

BIBLIOTEKET STOCKHOLM

En maning till Mongol-Sverige

Närmare kontakt mellan missionens vänner

Av *redaktör J. Lundahl.*

Redaktionen av Ljusglimtar har tillställt mig och andra en fråga att besvara, den frågan vad läget av i dag ställer för särskilda krav på landets mongolvänner.

Det närmaste svaret på Eder fråga torde väl vara att uppmana missionens vänner till uthållighet — en aldrig sviktande uthållighet — i offer och bön för den åter hårt prövade Mongolmissionen. Det vill jag också göra, men jag föreställer mig att det är många som framföra det svaret. Därför vill jag gärna vid sidan härav peka på något som jag, alltsedan jag kom in i Mongolmissionen, varit intresserad av och som jag tror skulle ge missionen ett stort och rikt mått av andlig kraft och av målmedveten handling — mer än vad som hittills givits eller ernåtts. Jag har flera gånger sökt peka på den saken och jag vill göra det även vid detta tillfälle. Ja, alldeles särskilt vid detta tillfälle! Ty om någonsin är det just nu av behovet påkallat. Saken borde omedelbart tagas upp.

Vad jag menar är att vi borde söka få till stånd en större sammanhållning mellan missionens vänner på de olika platserna och trakterna. Jag har lärt känna en hel del av de platser där missionen har sina kära vänner och understödjare. Men det skulle vara mer av ordnad sammanhållning. Ibland bo vännerna rätt långt isär fast de tillhöra samma ortsområde. Ibland kunna de bo rätt nära varandra utan att de dock regelbundet träffas för att gemensamt bedja och offra för den sak som för dem alla är ett livsintresse. I Göteborg skedde för några år sedan en sammanslutning under ordnade förhållanden, vilken visat sig vara till utomordentlig välsignelse både för de enskilda vännerna och för missionen i sin helhet. Så skulle jag önska se våra vänkretsar ordnade över hela landet. Alltid finns det någon i den staden eller den trakten eller samhället som kan ta initiativet och samla missionens vänner för att få till stånd en sådan sammanslutning. Det viktigaste är väl icke formen utan saken, samarbetet, men formen har dock sin betydelse. »Gud

är ordningens Gud», och former och metoder äro medel i hans hand för att ett samarbete skall nå goda och förblivande resultat.

För uthålligheten under prövotider har ett sådant samarbete en betydelse som ej kan underskattas. Jag ville bedja Svenska Mongolmissionens vänner att tänka på den saken! Vad skulle vi ej kunna vara för varandra genom att träffas icke bara en gång utan på ett ordnat sätt! Hur skulle vi ej kunna stärka varandra i tron och kärleken och hoppet! Hur skulle vi ej kunna neddraga välsignelser över våra isolerade missionärer genom våra böner och vår uthållighet!

Ja, här vore så mycket att säga i detta sammanhang, men jag har redan anlitat utrymmet allt för hårt. Mitt hjärta vill rikligt svälla över, när jag tänker på vilka välsignelser vi skulle kunna bereda på den föreslagna vägen. Tala om saken, kära vänner! Gå tillsammans och rådgör om vad som kan vara det bästa sättet att få till stånd ett ordnat samarbete. Det gäller att om möjligt få *alla* med. Från de kraftkällor, som sålunda skapas, skola oanade flöden av kraft och liv gå ut till missionärerna och till arbetsplatserna.

Vänner och medarbetare! Läs nu icke bara dessa rader för att sedan låta dem vara, utan *gör något!* Ordets görare bli välsignade. Och ännu mer: *de bli till välsignelse.* Ack att jag kunde ropa ut denna maning så att den gåve eko över hela det kristna Mongol-Sverige!

Lägets krav

Styrelsens medlemmar ha ordet

Mänskligt att döma är läget för närvarande för vår mission — liksom för all mission i norra Kina och Mongoliet — oroande. Det är nu snart fem år sedan vårt gamla fält på grund av oroligheterna måste överges av våra missionärer, och även om vi mottagit uppmuntrande underrättelser från åtskilliga av våra kristna därute — »Jesus har i nödens tid blivit verkligare för oss», skrev ju en av dem — är det en källa till oro, att situationen ej tillåter fortsatt verksamhet på detta vårt gamla missionsfält. Våra mongolmissionärer befinna sig nu i en avlägsen bygd i västra Mongoliet, där

de sökt sig ett nytt verksamhetsfält. Sedan deras avresa den 11 oktober har vi saknat kontakt med dem.

I denna situation — som liknar många andra missioners i denna det stora kinesiska inbördeskrigets dystra tid — ha vi velat inhämta vad ledande missionsvänner anse om missionsläget och om vår missions framtidsutsikter. Vi ha haft glädjen mottaga uppmuntrande skrivelser från ett antal kända medlemmar av vår missions styrelse.

Här följa nu skrivelserna:

DIREKTÖR JOEL LINDBLOM: »det är hoppfullt, att Gud sänder ut nya unga krafter».

Att unga män och kvinnor tid efter annan få hedningarnas andliga och lekamliga nöd så lagd på sina hjärtan, att de känna en oemotståndlig kallelse att ställa sig i Mästarens tjänst för att lindra denna nöd, är i och för sig något mycket märkligt. Men då man erfar att denna deras kallelse ofta har avseende på ett visst folk och ett särskilt missionsfält blir saken än mera märklig. Och gäller så kallelsen ett särskilt hårdarbetat fält, där isolering och svårigheter av många slag väntar, ja, då fylles man av både förundran och beundran.

Detta ännu mer när Gud kallar någon att utbilda sig för att gå till ett fält som åtminstone tills vidare är i stort sett avstängt för kristen mission. Man känner sig då nära nog förbryllad.

Att under de senaste åren skett och alltjämt sker att män och kvinnor av Gud kallas att gå just till Mongoliet med evangelium är för mig ej blott en ljusglimt i en eljest för vår mission mörk tid utan något som stärkt min tro och som ger mig förhoppning om ljusare tider och om bättre framtida förhållanden på just detta fält.

Till svar på frågan om vilka särskilda krav läget av i dag ställer på våra mongolvänner vill jag endast säga: Jo, att icke förtröttas och att icke låta modet falla utan i stället endräktigt, trosvisst och uthålligt bedja Gud om ledning. Om ledning för missionsstyrelsen, om ledning för missionärerna på fältet, om ledning för dem av missionärerna som äro hemma för vila och om ledning för våra missionärskandidater som endast vänta på

att få resa ut — ja, om ledning också för missionsvännerna själva. Herrens löfte genom sin tjänare Jeremia *»Jag skall leda dem, där de gå bedjande fram»* gäller förvisso alltjämt. Och när vi bedja, må vi då icke heller glömma att bedja för våra isolerade infödda kristna på det fält i östra Mongoliet där våra missionärer numera icke tillåtas verka.

Joel Lindblom.

REDAKTÖR N. P. OLLÉN: »Gud prövar nu vår missionskärlek.»

Till svar på redaktionens fråga ville jag säga, att ju svårare förhållandena te sig där ute på vårt missionsfält, ju trängre vägen blir, desto tyngre blir ansvaret, desto viktigare uppgiften för »trossen» här hemma att vara *trogen*, att *hålla ut*. I tider som dessa prövar Gud äktheten hos vår kärlek till hans Rike. Han väntar av oss, att vi skall komma ihåg. att hans hand kan allting förvandla. Ständigt har hans folk fått detta bekräftat tiderna igenom.

Därför synes mig det nuvarande läget för vår mission, liksom för övrigt hela världsläget i dessa underliga tider, ropa till missionens vänner: *trohet — trohet — uthållighet — uthållighet!* Handla vi så, kan hela ställningen plötsligt förvandlas och allt bliva nytt.

»Framtiden är oviss, men Jesus är i framtiden».

N. P. Ollén.

BYRÅASSISTENTEN H. GENBORG: »medan dagen varar, måste vi . . .»

Vad ställer läget av i dag för särskilda krav på våra mongolvänner?

Lönar det sig? Kan det vara lönande att arbeta, bedja och offra för en mission, som under åratal nödgats verka under så stora svårigheter? Den frågan måste besvaras med nej, om vanliga jordiska beräkningsgrunder skola vara utslagsgivande. Från kristen synpunkt — och den måste här vara bestämmande — blir svaret detta: »Medan dagen varar, måste vi göra dens gärningar, som har sänt oss!» Joh. 9:4.

Så länge Kristi kärlek tvingar unga människor att offra sig själva för en farofylld gärning på missionsfältet, få vi här hemma icke för ett ögonblick tveka att göra vår ringa insats genom bön och offer. Den helgade optimism och frimodighet, som trots motgångar och faror genomlyser våra missonärers rapporter, kan icke annat än sporra missionens vänner till uthållig trohet i böne- och offergärningen! »Låtom oss icke förtröttas att göra vad gott är; ty om vi icke uppgivas, så skola vi, när tiden är inne, få inbärga vår skörd.» Gal. 6:9.

Harry Genborg.

MISSIONSSEKRETERARE HAVERMARK: »det pågår en strid mot ondskans andemakter.»

Då vi stanna och betänka, vad som nu sker därute i Östern, tränger sig mäktigt inpå oss aposteln Pauli ord: »Den kamp vi hava att utkämpa är en kamp icke mot kött och blod, utan mot furstar och väldigheter och världshärskare, som råder här i mörkret, mot ondskans andemakter i himlarymderna.» Det är inte bara materiella värden, som beröres av kriget utan fast mer andliga. Att det gäller andliga ting, andliga värden, det tycker jag våra missionärer klart och tydligt visat, att de räknar med, då de trots risker och trots obehag av många slag stannar kvar på sitt fält.

Mig synes det som om nöden och svårigheterna för vår mission är en ny uppfordran till oss att av helt hjärta gå in i denna andliga kamp. Samme apostel, som jag ovan citerat, ger oss i Ef. 6: 18 ett handlingsprogram: Gören detta under ständig åkallan och bön, så att I alltjämt bedjen i Anden och fördenskull vaken, under ständig uthållighet och ständig bön för alla de heliga.»

Mig synes, att svårigheterna för vår mission vid detta årsskifte bör få bli en ny appell för oss till mera bön och fördjupad bön.

Magnus Havermark.

APOTEKARE K. NILENIUS: »icke försagdhetens utan frimodighetens ande höves oss.»

Vad ställer läget av i dag för särskilda krav?

Först och främst: Låt oss trots allt, som vår mission under gången tid fått genomlida, inte förbise eller glömma de många erfarenheterna av Guds ledning, hjälp och omvårdnad och de resultat, som under möda och kamp dock ha vunnits. Jag påminner om vad pastor Fritz Petersson skrev härom efter sitt besök på mongolfältet: »Vad jag sett och hört har överträffat mina djärvaste förhoppningar. Till mig själv och till missionens vänner måste jag säga: Vi ha den rikaste anledning att tacka Gud för våra goda, trogna kämpars pioniärarbete i Mongoliet. Det lönar sig att arbeta bland detta folk. Låt oss alla hålla ut, hålla fästet tills Herren kommer!»

Läget i dag kräver enligt min mening särskilt följande:

I. Ständig bön att missionärerna och missionvännerna måtte uppfyllas av frimodighetens anda och bli bevarade från försagdhetens. Försagdhet förlamar. Men Gud har icke givit oss försagdhetens anda, utan kraftens. Jesus sade till lärjungarna: Edra hjärtan vare icke oroliga eller försagda. Läs också Hebr. 10:35—37.

II. Att vi minnas huru missionens *väg* alltid och överallt har gått och måste gå »genom lidande till seger». När den store hednaaposteln fick kallelsen att bära ut Jesu namn i all världen, visade missionens Herre honom också huru mycket han måste lida för det namnets skull (Apg. 9:15, 16).

Missionens väg kännetecknas icke av oavbrutet fortskridande framgång. Tidvis ser allt löftesrikt ut, men tidvis hota stormvågor att göra allt om intet. Dock är det så som missionsveteranen prof. Kolmodin skrivit: »De mörka, dystra tiderna äro icke sluttider, utan genombrottstider för en ny tid, härligare än någon som förut varit.»

III. Att vi rätt förstå missionens *mål* i *närvarande* tidsålder. Jesu sändebud skola predika evangelium i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk, och sedan skall änden komma (Mt 24:14). Och när Jesus då kommer åter, skall han sända ut sina änglar och församla *sina utvalda* från de fyra väderstrecken (Mt 24:31). Folken i sin helhet skola intill dess alltjämt ha undandragit sig Guds herravälde, men bland alla

folk, släkten och tungomål skall Gud då ha vunnit åt sig en frälst skara. Att vara hans redskap härtill är missionens mål i denna tidsålder. Då detta nåtts, ha »hedningarna i fulltalig skara» kommit in i Guds rike (Rom. 11:25), d. v. s. så många som Gud i sin allvetenhet förutsett. Och detta är den nödvändiga förutsättningen för Guds rikes *slutliga* seger, Guds herraväldes genomförande i hela världen. Också i Mongoliet skall en sådan skara vänta och vara redo för Människosonens ankomst och samlas med »de utvalda».

Vi kunna därför vara övertygade om att även om läget understundom kan synas förtvivlat och frukterna av arbetet ringa, skall Gud dock genomföra sin sak till seger, och när tiden är inne, skall den Allsmäktige taga i besittning sin stora makt och träda fram såsom konung (Upp. 11:17).

K. Nilenius.

DIREKTÖR G. ENOCSSON: »vi måste bedja om mer tro.»

Jag hör till dem som ibland frestas till missmod inför det allvarliga läget på missionsfältet, men jag tror att vi behöva bedja om mera tro på Guds möjligheter och på hans löften samt mera uthållighet i vår skaffaregärning. Och så måste vi tillropa varandra uppmaningen och löftet i Gal. 6:9: »Låtom oss icke förtröttas att göra vad gott är, ty om vi icke uppgivas, skola vi, när tiden är inne, får inbärga vår skörd».

Knislinge den 9 dec. 1948.

Gust. Enocson.

JOEL ERIKSSON: det är inte vi själva som valt denna uppgift.

Uthållighet och *trohet* höves oss. Det är inte vi själva som tagit upp arbetet i Mongoliet, och jag tror inte att någon av oss missionärer gått dit ut av egen böjelse eller eget val. Vi ha känt att Gud vill det, och vi ha gått i lydnad för vad vi trott vara hans vilja. Därför fälla vi inte modet utan söka göra det bästa av de tillfällen att verka som Gud ger oss. Vad Gud framför allt väntar av oss är trohet.

Vid resor ute bland våra vänner i Sveriges bygder har jag ofta mötts av trosstärkande erfarenheter. Många ha berättat hur *Gud* på ena eller andra sättet lagt mongolernas nöd på deras hjärtan, och det har blivit för dem en kär kallelse att bedja för och stödja Svenska Mongolmissionen. Därför fälla vi inte modet. *Guds nådegåvor och kallelse äro sådana, att han icke ångrar dem.* Rom. 11:29.

Våra missionärers vistelseort i Goon-Miao. Mottagningstältet i förgrunden.

Intryck från färden

Missionär Joel Eriksson berättar

Lyckligt hemkommen ville jag sända alla våra kära vänner runt om i Sveriges bygder en hälsning från våra missionärer därute och ett tack för trogen förbön. För min del tackar jag Gud för att jag fick återse Mongoliet och mongolerna. Men det var smärtsamt att se att det var omöjligt att besöka våra kära mongoler vid de gamla stationerna. Från Bårr och Sharr och de andra vid Hattin Sum hörde jag, hur de längtade och väntade att vi skulle komma. Men med Nandji och de våra i Golchaggan kunde vi ingen förbindelse få, då ingen vågar

färdas till de trakterna. Ett glädjeämne var dock att missionär Marthinson lyckades ta sig upp till Hattin Sum med nödhjälpsbilarna och att han fick stanna ett par timmar där. Men genom den sista röda framryckningen är de våra i dessa trakter nu mera avstängda än tillförne. Låt oss komma ihåg Nandji, Bårr, Sharr och Ärrång och de andra i våra förböner. I början av september kom Ärrång och barnen ned till Kalgan, och tre av våra flickor som behövde läkarvård: Lollgerma, Rut och Ulla kom ned till Peking just innan vi reste därifrån. Det gjorde mig ont att se, hur magra och eländiga de såg ut efter allt de fått gå igenom. Paul och jag hann inte göra så mycket för dem, men vår gamla vän pingstmissionären Malin Blomkvist tog hand om dem och lovade att hjälpa dem under den tid de stanna i Peking. Hur det nu blivit med dem sedan de flesta av missionärerna lämnat Peking ha vi ej hört, men hoppas, att de fått den hjälp som de var i så trängande behov av och att Gud må stå dem bi i de svårigheter som de nu möta.

Sommarens arbete vid Goon Miao beredde oss stor glädje — tjänandets glädje. Jag har aldrig förr sett så många fattiga mongoler. Det var knappt någon som hade en ridhäst eller ett mongoltält. De flesta bodde i jord- eller stenhyddor. Och av flyktingarna som bodde intill oss var flera familjer inhysta i vart och ett av de gamla armé-tält som de fått låna av Internationella Nödhjälpen. Ständigt hade vi patienter och hjälpbehövande omkring oss, och jag var glad för de rika tillfällen det gav oss att göra våra unga missionärer förtrogna med sjukvårdsarbete under primitiva förhållanden. Största svårigheten var den ständiga blåsten och sandstormen. Det gick ibland flera dagar, utan att vi vågade oss på att göra en salvarsanlösning, och egentligen var det bara tidigt på morgonen som det överhuvudtaget var så pass vindstilla, att vi kunde tänka på steriliserings. Medicin och förbandsartiklar beredde oss också bekymmer. Vi hade köpt upp en del från Peking och Tientsin, men allt var så dyrt, att vi måste starkt begränsa oss. Förbandsfrågan löstes dock genom en sändning myggnät bland de kläder och tyger som Internationella nödhjälpen sände oss. I Mongoliet och norra Kina behöver man inte myggnät, och nu tog vi dem till förband, och det gick mycket bra, trots den gröna färgen.

Vid ett besök i Paotow under sommaren råkade jag av en händelse, som vi såg som en Guds ledning, hos Georg Söderbom två kinesiska läkare. Det visade sig att den ene av dem,

Georg Söderbom och Effe Hill, svenska missionärssöner, som varit de våra till hjälp.

en dr Chang, var den som förvaltade det stora medicinförråd som UNRRA lämnat i Kweisue. Jag berättade för honom om vårt gamla arbete och hur våra stationer utplundrats och hur vi hindrades av brist på medikamenter. »Gör upp en lista på vad Ni behöver, och kom och ät middag med oss i kväll, så ska vi se vad vi kan göra», sa han. Då Edvin Bohlin, Paul och jag gick ned till middagen, hade vi en lång lista med oss. Där fick vi redogöra för, hur vi använde varje drog, och då dr Chang inte hade den vi satt upp eller inte kände till den, lovade han oss en annan med liknande verkan »och av neosalvarsan ska Ni få 200 tuber och 1000 sulfatiazol-tabletter och några penicillin kan vi avvara, och om ett par månader kan Ni låta oss veta vad Ni behöver få nytt förråd av». Dagen efter fick vi gå ned till sjukhuset och hämta ett förråd, nästan så mycket som vi tre kunde bära. Ni förstår att vi var glada och tacksamma å våra fattiga patienters vägnar och för det erkännande av vårt arbete som gåvan innebar.

En annan händelse som också beredde oss stor glädje måste jag berätta. Medan Paul och jag var here för att söka fara till Hattin Sum kom ett par kinesiska affärsmän upp till Paotow för att inspektera nödhjälpsarbetet. Effe Hill sände då upp dem till Goon Miao och de fick se missionärerna i arbete med variga och stinkande, fattiga patienter. Där sa de ingenting, men då de kom åter till Paotow och vid middagsbordet

diskuterade sina upplevelser, satt missionär Mc Gillvray med dem och hörde den ene säga: »Aldrig kunde jag tro, att missionärer gjorde ett sånt arbete. Där kom sönderfrätta, stinkande tiggare, och missionärerna tog själva vänligt hand om dem, tvättade och förband deras sår och gav dem den medicin de behövde utan att fråga efter betalning.» Effe Hill replikerade: »Vad vet Ni kineser från Peking om missionärer och deras arbete; det här är vad missionärerna under långliga tider gjort i Kina och Mongoliet.» »Är detta vad missionärerna gör», sa kinesen, »så ska jag söka samla in pengar bland mina vänner i Peking för att hjälpa dem.» Ni förstår, att det gladde oss, då McGillvray berättade det för oss.

Folket, både mongoler och kineser, var mycket glada och tacksamma för att vi kommit, och då de fick veta, att vi skulle ge oss av för att flytta upp till huset i Må Mingan, var det för många en besvikelse, och ivrigt frågade de: »Ni kommer väl tillbaka till nästa sommar?»

Söndagen den 29 augusti hade vi avskedsmöte, och det blev en gripande högtidsstund med en skara mongoler som samlats under en av de stora pilarna. Både Gerda Ollén, Erinchin Dortji och jag talade och vädjade — kanske för sista gången i fråga om de flesta av dem — att motta Jesus som sin Frälsare och Herre.

Vi ha ju tänkt och talat en hel del om sommarstationer förut. Här fick vi praktiskt pröva tanken och möta de svårigheter som är förknippade med att bo i tält i Mongoliet. Tältlivet har sin tjusning, och ingen av oss glömmer väl de underbara sommarkvällarna, då vi vid solnedgången fick tid att sätta oss och njuta av bergskedjans skiftande skuggspel och aftonhimmelens färgprakt och glöd.

Men särskilt i sjukvårdsarbetet saknade vi ett hus som en tillflyktsort med skydd mot sandstormar och regn. Och i översättningsarbetet var det inte så lätt att ha vinden slitande i böckernas blad och ständigt hotande att bortföra alla lösa papper. De två stora pilarna var en av våra glädjekällor, och allt som oftast fick vi flytta för att dra nytta av den svalka som deras skugga gav vid vårt arbetsbord.

Tältlivet gav oss mera intim kontakt med folket. Men det är ganska tröttande att ständigt ha folk omkring sig. Ofta kom kineser och hängde runt bordet, då vi skulle äta, och för att inte stöta bort någon av dem ville vi inte visa iväg dem.

Jag tror vi alla tacka Gud för sommaren i Goon Miao, och nu få vi bedja att Gud genom sin Helige Ande må välsigna

Frukost i det fria vid Goon-Miao.
Fru Birgitta Bohlin, flankerad av sin man och Paul Eriksson.

den ädla säd vi sökt så ut och de bibeldelar och traktater som delats ut i hemmen.

I mitt uppdrag för denna resa, som från början var tänkt att ta bara en 6—8 månader, ingick ju också en resa upp till Kukunor-området i nordvästra Kina för att undersöka möjligheten av att ta upp arbete bland mongolerna där, om vårt gamla fält skulle bli helt avstängt. Jag har redan träffat vänner som frågat hur det gick.

I fjol hade vår vän Anders Marthinson och jag hoppats att kunna utsträcka vår resa dit. Men förberedelserna för resan tog så lång tid, att Anders inte hann följa med längre än till Patsebolong, och ensam tyckte jag inte, att det var klokt att resa, sedan jag fått veta, att de två Kina Inlandsmissionens missionärer, som kunde ha hjälpt mig därborta, var upptagna av andra uppgifter hela hösten. Därför hoppades jag i våras att kunna ta med Edvin Bohlin eller min son Paul och göra resan då, men i så fall hade vi inte fått fullfölja arbetet med granskningen av den nya översättningen av Nya Testamentet, och det tyckte vi var rent av viktigare, då vi nu hade förmånen att ha Erinchin Dortji med oss. »Blir det nödvändigt för oss att flytta arbetet upp till Kukunor, så hinner vi ju att undersöka läget då», sade någon, och vid det blev det. Läget föreföll ganska stabilt i de trakter vi var under sommaren, och vi

tyckte oss ha en öppen dörr till omfattande arbete där; sen kom upptäckten av det obebodda huset uppe i Må Mingan, som syntes som en Guds gåva. Tyvärr var jag ännu så klen efter en hjärtattack, att jag inte orkade följa med Gerda Ollén och Elsa Bengtsson på resan dit upp. Men de kom ned gripna av entusiasm, och så beslöts övervintring däruppe, sedan våra vänner Georg Söderbom och Effe Hill lovat att med sina nödhjälpsbilar hjälpa de våra med flyttningen dit upp.

I detta sammanhang ville jag också ge ett erkännande till Georg Söderbom och Effe Hill, båda missionärssöner, för den utomordentliga hjälp de gett oss under dessa svåra tider. Utan deras hjälp skulle vår flyttning västerut i våras ha blivit ett mycket dyrbart företag och likaså förflyttningen från Goon Miao till Må Mingan. Och under sommaren fick vi med deras bilar post och vad annat vi behövde från Paotow.

Det var Georg Söderbom som med sin okuvliga entusiasm och sin varma kärlek till mongolerna övertygade ledarna för Kina-hjälpen, att mongolerna verkligen behövde och borde hjälpas. Det var genom hans initiativ och under hans ledning som buriattflyktingarna i Kalgan flyttades upp till Goon Miao och fick tält, mat och kläder och mod att börja på nytt. Och han har varit den drivande kraften bakom all den hjälp som vi från det håll:et ha fått för mongolerna. I våras lyckades han utverka, att den mongoliska hjälpen fick tio stora lastbilar för att transportera livsmedel till de hungrande, och då ordnade han om så att hans gamle vän Effe Hill fick posten som transportchef. Effes far, missionär Hill i Fengchen, dog, då han var bara några år gammal. Som 18-årig sändes han av sin mor upp till oss i Hattin Sum för att han skulle få litet träning i fråga om bilar. Dr Olléns gamla bil stod som skrot i Golchaggan, men vi fraktade över den till Hattin Sum, gick genom allt och bytte ut och skaffade de delar som behövdes och fick en brukbar bil igen. Sedan vi sprutlackerat den, överlät vi både bilen och Effe till hertig Larson. Sen var både Georg och Effe i flera år med bland deltagarna i Hedin-expeditionen. Men Effe har inte glömt sin gamle lärare och vän, och det har jag varit tacksam för många gånger under den här tiden.

Nu är emellertid deras värdefulla nödhjälpsarbete avbrutet. Det sista vi hörde av dem var att de med bilarna dragit västerut över Patsebolong och Samba till Ningsia och under vägen tagit med missionärerna från dessa platser. Må Gud välsigna och löna dem för allt de gjort för oss!

Georg Söderbom, nödhjälpschef och missionärernas vän.

Söndagen den 5 september tog jag avsked från de våra på flygfältet i Paotow. Det var med ett visst vemod som jag lämnade mina tappra kamrater, som så sent på hösten skulle dra upp på steppen till ett hus som inte var i ordning för övervintring. De unga visste kanske inte riktigt vad det betydde, men Gerda Ollén och Elsa Bengtsson visste det och var ändå frimodiga och glada, vissa om att detta var Guds vilja, Guds väg för dem. Det smärtade mig också att behöva ta Paul från dem för någon vecka. Men jag kände, att jag inte orkade resa ensam ned till Shanghai. Så skulle han också göra uppköp för dem och så ta med vad de måst lämna i Paotow, då han var färdig att resa upp.

I Peking träffade vi Anders Marthinson som, bekymrad, talade om de 800—900 mongoliska flyktingarna i Kalgan och även berättade om sina förhoppningar att bli i stånd att göra resor upp till mongolerna på vårt gamla fält norr om Kalgan — kanske också till Hattin Sum. Han undrade, om inte någon av de våra kunde komma och hjälpa honom, ty han kunde inte

hinna med allt så som han ville. Vi kom då överens om att det kanske vore bäst, att Paul fore ned till Kalgan och hjälpte honom, sedan bröderna Almefors och Dahlström kommit ut och en av dem tagit hans plats vid Må Mingan.

Så kom den röda framryckningen. Då Paul kom tillbaka till Paotow den 9 oktober, var de våra därnere. Som en hövding planerat att ta två av rummen i huset och de därför fått det mycket trångt, ansågs det bäst, att Paul nu reste till Kalgan för att hjälpa Marthinson. Vid jultiden skulle sedan Gerda och Paul byta, så att Paul reste upp till Må Mingan då Gerda reste ned till Kalgan för att läsa korrektur på evangelierna som Anders då hoppades att kunna börja sätta upp. Den 11 oktober skildes de i Paotow.

Sen dess ha vi inget hört från de våra som reste upp till Må Mingan men vi ha fått några rader från Paul som han den 27 oktober sände från Samba, en stor katolsk missionsstation mitt emellan Paotow och Ningsia. Han talar där om att de röda kom till Paotow den 23 oktober, sedan alla soldater i hemlighet utrymt staden under natten. I missionär Filip Malmvalls sällskap cyklade han ut genom norra porten just som de röda kom in genom den södra. Då de kom till Patsebolong, hade missionärerna ej rest därifrån, så nu fick de sällskap och hjälp av nödhjälpsbilarna. Då min son skrev brevet från Samba, hade de gjort tre resor för att evakuera Patsebolong. Men de våra i Må Mingan hade de ej kunnat få kontakt med. Huset vid Chaggan Åbbo, där de våra nu bo, ligger kanske en 20—25 mil nordost om Patse, men för att komma dit med bil måste man gå ned så nära som 3 mil norr om Paotow för att komma genom de för bilar otillgängliga bergstrakter som avgränsa den mongoliska högslätten från den mycket lägre Gula floddalen, i vilken både Paotow, Patse och Ningsia äro belägna.

Den 4 december fick vi ett telegram från Anders Marthinson och Paul som meddelade att de två dagar tidigare anlänt till provinshuvudstaden Lanchow, väster om Ningsia. Paul hade hoppats att från Ningsia kunna resa ned till Peking för att hämta upp kläder för vintern, ty allt vad han fick med från Paotow var vad han kunde ta på cykeln. Och Marthinsons fick tydligen också mycket litet med på flyget från Peking. De få väl nu som missionärerna förr i världen sy kines- och mongolkläder. Lanchow kan nog tills vidare betraktas som tämligen skyddat. I staden finns nog inte många mongoler, men åt nordväst ligger ju Kukunor med rätt stora mongolbygder. Få

vi ett arbetsfält däruppe, så blir väl Lanchow för oss ungefär vad Kalgan varit förut i de gamla trakterna. Det är för övrigt tydligen Bibelsällskapets mening att Marthinsons ska stationeras i Lanchow för att sen arbeta utåt åt olika håll. Marthinsons och Pauls adresser blir nu: China Inland Mission, *Lanchow*. Kansu. W. China.

Hur kan nu de våra i Må Mingan ha det? Troligen är allt ännu så länge lugnt däruppe. Och kineserna ge sig säkert inte dit upp på vintern. Gerda Ollén skrev att de hört att Ulchi Otjer med sina röda mongoler var i Durbet. Det är väl en 20 svenska mil österut, och det är väl knappt troligt, att de röda under vintern komma att oroa dem. De våra planerade att ta upp kol från gruvorna öster om Paotow. Hur mycket de fått upp vet vi ej, men i värsta fall bör de kunna med kärror hämta upp ett förråd av de dåliga kol som brytes en 8—10 mil söderut.

Vi hade knappt med pengarna då jag reste, men medan vi var i Peking kom sista remissan, och mr Keeble på China Inlandmissionen i Tientsin hjälpte oss att köpa och sända upp tyger för 4.000 kr med flyg till Paotow för att begagnas som bytesmedel i Mongoliet. Jag hoppas nu bara att de fick det med sig, då de reste upp.

Det svåraste blir nog isoleringen. Vi ha talat om att be missionär Boberg att försöka sända post till dem från sin station i Wanjefu, men det blir en 50 mils färd genom ödsliga trakter, och fråga är om han kan finna någon mongol som är villig att ge sig ut på en så lång färd. Nu om någonsin behöva vi slå en bönering omkring våra kära vänner därute. Snöstormen viner säkert redan om knutarna på stugan vid Chaggan Åbbo, och vinterkölden tränger på från alla håll. Patienter och besökande bruka vid denna tid ej vara så många. Och inte lönar det sig för dem att — som vi förr gjorde — speja efter postmannen eller ett kärt besök av kamrater. Må Gud styrka och hjälpa dem och ge dem hälsa och krafter, särskilt Gerda Ollén, som var ganska trött, då jag reste och inte har så mycket krafter att ta av och nu antagligen måste stanna kvar däruppe hela vintern.

Paul och Marthinsons behöva också våra förböner. Må Gud leda och visa dem sin väg och hjälpa, så att Paul snart kan få en ny lärare. Och Erinchin Dortji få vi också bedja för. Där är han med de våra uppe i Må Mingan, medan hans hustru och två barn är kvar i Paotow. Må Gud bevara dem var och en och åter ge oss en öppen dörr bland mongolerna.

Det är underbart att åter vara hemma i det goda land som vi få kalla vårt, och jag är tacksam för Guds beskydd över de mina och mig under den tid vi varit skilda. Resan genom Amerika var givande och intressant. Efter att ha vilat upp mig hoppas jag få börja resa omkring igen och frambära hälsningar från de våra därute till missionsvännerna.

Joel Eriksson.

Hälsning från Chicago

»Vad jag önskar vi vore i Mongoliet»

2137 Point Street, CHICAGO 47. Ill. U.S.A.
3:je dec. 1948.

Genom Ljusglimtar ville vi få sända en hälsning till alla våra kära vänner i Sverige, kända och okända. Våra hjärtan är överfyllda av tacksamhet till Gud för de två oändligt rika och lyckliga åren vi fått vara hemma, och vi ville också få tacka Er alla, kära missionsvänner, för all uppmuntran och glädje, för kärlek, förböner och andlig gemenskap.

Att tiden i Sverige, hemmatiden, nu redan är över, syns mig nästan som en dröm. Vad två år ändå kan svinna undan! Men man behöver inte just tvivla på att man inte är i Sverige längre, då man går på Chicagos gator. Där är smutsigt över all beskrivning. Dessa smutsiga gator är sedan den enda platsen där barnen kan leka och dit jag för resten inte heller törs släppa dem, på grund av trafiken. Följden blir, att vi få traska gata upp och gata ner var dag, för att de ska få lite luft. Det är inte så lätt för våra små livliga pojkar, som varit vana att få vara ute dagen lång, och de längtar till Sverige och till Lindsbergsgatan, där vi bodde i Uppsala. De två största ha börjat skola nu, så det hjälper ju dem en del, och så blir det mest lille Lasse-man och kanske hans mamma, som känner sig mest ensamma i detta främmande land. Vad jag önskar vi vore ute i Mongoliet! Och att det vore lugnt, så att vi kunde få arbeta som förr! Men även om det inte blir under lugna förhållanden, så längtar vi ändå ut, att få gå ut på nytt och att få dela bördorna med de våra därute. Må Gud giva öppnade dörrar och möjligheter för sitt namns skull!

Tiden vid bibelinstitutet här blir säkert till stor hjälp för min make i ett framtida arbete. Det är oerhört arbetsamt, ett fullteckna arbetsschema alla dagar av veckan, dessutom en

hel del evangeliskt arbete. Han är så tacksam för tiden här, och bådas vår längtan och önskan är att bli *mer* skickliggjorda och användbara för uppgiften därute i Guds rikes stora åkerteg.

Gärna skulle jag velat berätta för Er om resan hit till U.S.A. som var nog så besvärlig. Men jag förstår, att utrymmet i tidningen inte tillåter mera än just röra vid det. Allt var så motigt det kunde vara, och att ensam resa med tre livliga pojkar var bara det inte så lätt. En förfärligt stormig resa dessutom. Man hade all möda att kunna hålla sig på benen. Nästan alla höll mest till i sängarna, men det såg barnen till att jag slapp, de var nämligen inte sjösjuka, och jag var tvungen att passa dem. Råkar man så, till råga på allt, inte få stiga i land som annat folk vid framkomsten, utan hamnar som »fånge» på Ellis Island, (en liten ö vid inloppet till New York, dit alla misstänkta individer förs) ja, då är det inte mycket med ens frimodighet. Min gamla revbensoperation för flera år sedan i Kina gjorde att jag blev misstänkt för tbc, och så hamnade både barnen och jag i »fängelse», som pojkarna kallade platsen. Det var också vad det mest liknade, och man blev behandlad ungefär som en fånge. Genom Guds och vänners hjälp blev jag dock fri efter ett par dagar, och jag har fått ännu ett stort bevis på Guds omsorg om de sina. Utan dessa vänner hade vi nog blivit sittande där minst ett par veckor.

Våra koffertar, som av en oförklarlig anledning inte kom med vår båt från Sverige utan kom med nästa båt ett par veckor senare, fick gå tillbaks med samma båt till Sverige igen, på grund av hamnstrejken som brutit ut under tiden. Än har vi inte fått dessa koffertar, men jag hoppas att de ska kunna komma till jul som en kärkommen och välbehövlig julklapp.

Ja, allt syntes motigt, och ändå sjöng det inom mig hela tiden, all trötthet till trots: »Så kasta nu inte bort din frimodighet.» Och så kunde jag mitt under allt tacka Gud och känna frimodighet och en inre glädje och visshet om att vara i Guds vilja.

Kära vänner, inför det nya år som nu stundar ville jag få sända detta ord vidare till Er: »Så kasten nu inte bort Eder frimodighet som ju har med sig stor lön.» Nog är det mångt och mycket som i dessa oroliga tider vill slå ner och ta ifrån oss vår frimodighet, men må Gud hjälpa oss alla, att aldrig, aldrig förlora den, utan med frimodiga hjärtan verka hans verk, — *»till dess Han kommer»*.

Så önska vi Er alla ett välsignat nytt år, med innerliga fridshälsningar och bön om att alltfort få vara omslutna och inneslutna i Edra varma förböner och tankar.

Edra tillgivna

Margith o. Folke Persson. Rolf, Ingemar, Lars-Gunnar.

Tre unga röster

»Vi längta dit ut»

I de skrivelser som publiceras på annat ställe, ha flera styrelsemedlemmar i nyårstid manat till uthållighet i kampen. Icke så få av dem är äldre män, grånade i tjänsten. Men det är inte bara äldre missionsvänner som se uppgiftens storhet. I våra led ha vi — Gudi lovat — även ungdomar, som livas av samma hänförelse.

Vi ha sänt frågan: »Vad ställer läget av i dag för särskilda krav»? även till de tre unga, som stå redo att gå ut till det oroliga och olyckliga land, som så väl behöver deras tjänst. Här följa deras svar:

Sjuksköterskan Sigrid Jonsson:
»Vi hoppas att snart få resa ut»

Vad ställer läget av i dag för särskilda krav på våra mongolvänner? Så frågar redaktionen för Ljusglimtar. Ja, vad ställes för krav på missionens vänner i alla tider? Är det inte först och främst trohet? Just nu ser det ganska mörkt ut för vår mission i Mongoliet, men just därför blir också kravet på trohet så mycket större. Vi se bara vad som är och vad som har varit, men Gud ser vad som skall komma. Därför manar han oss att i trohet hålla ut. Kanske öppnar han vägarna ut till Mongoliet igen fortare än vi anar. Äro vi då redo? Är jag redo? Och under tiden vi vänta på detta får vi inte glömma att vara trogna i våra förböner. Våra mongoler behöva dem mer än någonsin, likaså de våra som äro därute. Och även vi, som längtar och hoppas att snart få resa ut behöva mongolvännernas förböner.

Eder *Sigrid Jonsson*

Missionär E. Almefors:
»Stormen därute är stark, men Gud är starkare»

Vi stå nu inför ett nytt arbetsår i vår mission. Det kommer säkert att rymma inom sig nya stora uppgifter och möjligheter men också många svårigheter, som det gäller att övervinna.

Vi skola inte blunda för att den storm, som nu hemsöker Mongoliet och vårt missionsarbete där, är mycket hård och prövande. Men det finns inte någon orsak till missmod och hopplöshet inför framtiden. Jesus Kristus, missionens Herre, har själv anförtrott oss den stora uppgiften att göra mongolerna till hans lärjungar. Han är med oss. Vi ha inte fått någon order av honom att uppge kampen utan tvärtom är det hans befallning, att vi troget håller ut, tills han kommer tillbaka. I Jesu namn och den helige Andes kraft skola vi vinna många för Gud i det stora stäpp- och ökenlandet. Ännu återstår mycket att göra för Guds rike där. Misionärernas meddelanden därutifrån präglas trots de många svårigheterna av stor frimodighet och hoppfullhet. Är det inte ändå en viss förmån att få arbeta i en svår uppgift? Därför vill nog ingen av oss svika, så att Gud till vår skam måste överlämna arbetet i andras händer och vi blir ett hinder för hans rikes tillkommelse. Gud, som har all makt i himmel och på jord, kan vända det fruktansvärda, som nu sker där ute i Östern, till godo, så att det får befrämja hans planer. Låt oss tro på Gud och inte i otro tvivla på hans makt!

Nu om någonsin behöva vi hjälpas åt varenda en i vår mission. Om vi skola kunna vinna seger över Satan och hans starka fästen i Mongoliet, måste vi alla gå in för en verklig kraftansträngning. Vi måste ge något av oss själva i uthållig bön- och offertjänst för mongolernas eviga och timliga väl. Må vi inte svika! Som kristna ha vi ansvar för och förpliktelse mot dem.

Själv väntar jag på att få fara ut till vårt missionsfält, så snart Gud vill. Det är min längtan och bön, att jag under tiden här hemma må bättre skickliggöras och utrustas för arbetet i Mongoliet och att i rikt mått bli beklädd med den helige Andes kraft. När Guds tid är inne, vill jag i förlitande på hans bistånd och ledning med glädje och frimodighet resa dit ut.

Eric Almefors.

Missionär Birger Dahlström:
»Det viktigaste är, att Jesus är densamme»

Jesus är densamme! Dessa ord mötte mig då jag i somras kom till Nässjö för att praktisera på bil- och motorverkstad och kom in på det rum jag under tiden skulle bebo. Filadelfiaförsamlingens pastor som jag var gammal bekant med hade ordnat det så att jag fick ett rum bredvid kyrkan, där ungdomsbiblioteket förvarades. På skrivbordsunderlägget stod dessa ord textade »Jesus är densamme». Orden blevo mig ofta under tiden som följde till mycken hjälp, då min ögon stannade inför dem. Så en dag för kort tid sedan då jag kom in i rummet märkte jag, att skrivbordsunderlägget var vänt, och därmed var det sporrande bibelordet ej synligt. Men i samma ögonblick slog det mig: det gör ingenting, ty Jesus Kristus är ändå densamme! Han är densamme trots att den välsignade hälsningen inte var synlig längre.

Trots det nuvarande missionsläget därute som för med sig stora svårigheter för de våra och som dessutom kan ha med sig att det tar tid innan förstärkning kan sändas, så står det fast: hur det synes och hur det kännes är Han densamme och förblir densamme. Han gör inga misstag.

Men vad fordras då av oss?

För det första tycker jag mig se, att det gäller att vi äro tacksamma för Guds underbara ledning med missionen i Mongoliet till i dag. Vid olika tillfällen under året som ligger bakom har det blivit så stort för mig då jag erinrat mig de tjugo svenska missionärer som kommit ut — pingstförsamlingarna har ju tolv representanter — och tänkt på detta: denna skara, även om den är försvinnande liten, *är dock därute.* Och då tycker jag mig höra de våra därute säga till varandra och inför Gud: »Nu då inte nya krafter kan komma ännu på en tid och vi står så isolerade, nu som aldrig tidigare måste mongolvännerna där hemma bedja och tro att seger gives som fordom genom få.» Vi få stå bakom. O, må det bli riktigt klart för oss, att här ha vi en uppgift nu, som kommer att betyda att missionärskåren får kraft sig given och Guds ande kommer att röra vid mongolerna till frälsning. Må Gud gripa oss mongolvänner.

Birger Dahlström

Meddelanden

Missionär Joel Eriksson drabbades en tid efter hemkomsten av en hjärtattack och är, då detta skrives, sängliggande. Läkaren har föreskrivit vila. Vår broder beder att få bli innesluten i missionsvännernas förböner.

*

Missionär Anders Marthinson har från Kalgan sänt oss ett flygbrev daterat 21 september, som kom oss tillhanda först i december.

Här meddelas bl. a., att Marthinson företagit nödhjälpsresor in på vårt gamla fält norr om Kalgan och här delat ut stora förråd av förnödenheter, däribland 4 ton råa gryn, 10 korgar te etc. Han planerade att fara upp igen, då han hade i och för utdelning mottagit 500 säckar gamla kläder, 40 lådor med gamla pälsar samt 75 balar av täcken, som — skriver han — »skall delas ut i Atotjin, W. Sunnet och i Taibes samt bland flyktingarna». Utom allt detta väntar han få en del tyger för fattiga barn. Han har två bilar samt all bensin som behöves.

Sedan detta skrivits, har som bekant missionär Marthinson med familj nödgats på grund av oroligheterna resa västerut.

*

Krigsläget har ej på något avgörande sätt förändrats sedan vår överblick i föregående nummer. Mycket tyder dock på, att ett avgörande verkligen förestår och det ganska snart. Att ett sådant avgörande snart äger rum vare sig i ena eller andra riktningen torde vara önskvärt ur missionssynpunkt, ty på så sätt kan det tänkas, att det rent kaotiska tillståndet på många platser skulle efterträdas av någon form av stabilisering.

Influtna missionsgåvor.

November månad		*Januari—november månader*	
1947	*1948*	*1947*	*1948*
23 096: 55[1]	7.206: 12	129 656: 15[2]	113.707: 47

[1] Därav till jubileumsfonden 16.965 : 05
[2] Därav till jubileumsfonden 45.536 : 90

Ljusglimtar från Mongoliet

utkommer år 1949 varje månad med samma program som hittills.

Tidningen rekvireras endast genom Svenska Mongolmissionens expedition, Brunnsgatan 4, Stockholm. Priset är som hittills kr. 2.

Uppskjut ej med prenumerationen, utan prenumerera fortast möjligt.

Envar som samlar prenumeranter får vart 6:te exemplar gratis.

Den som samlar 5 nya prenumeranter får dessutom som extra gåva den kända författarinnans och föredragshållaren Ulla Lidman-Frostensons nya bok »Du vårdar mina öden,» om vilken en aktad recensent skrivit: »Med Ulla Lidmans penna blir varje skiss något i sitt slag förnämligt, klokt, varmt, till brädden fyllt av levande kristen syn.» Författarinnan är som förutvarande mongolmissionär väl känd och uppskattad av vår tidnings publik.

Redaktionen tackar sin läsekrets för oegennyttigt och uthålligt stöd i det gångna. Nu bedja vi: giv oss ännu ett handtag. Under detta år kommer säkerligen tidningens läsekrets att få ta del av spännande brev därutifrån. Vi ha en tapper skara därute, som i tro på sin Gud tagit ett nytt fält i besittning långt in i nordvästra Mongoliet — utan att rädas för det pågående inbördeskrigets oberäkneliga stormvindar, nu mer våldsamma än någonsin. Gud välsigne våra modiga vittnen därute. Intet skulle glädja dem mer, än att missionsfolket härhemma mer allmänt än hittills sällade sig till mongolvännernas led och därvid slogo vakt om den tidning, som här söker väcka intresse för detta försummade missionsfält.

Stockholm i januari 1949.

Vördsamt

Redaktionen av Ljusglimtar från Mongoliet.

Ljusglimtar från Mongoliet

Prenumerationspris kr. 2:— per år.

Prenumeration sker genom Svenska Mongolmissionens expedition, Brunnsgatan 4, Stockholm.

Tel. 10 62 05. Postgironummer 51015.

Ansvarig utgivare: *Magnus Havermark.*

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1948

85920

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 2	EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm	Febr. 1949

»I Guds hand»

Det har rått mycken oro här hemma under den långa period, som förflutit sedan våra fem mongolmissionärer gav sig av till Må Mingan-stationen. Under tre månader har kontakten varit helt bruten. I brev från vår missionär Paul Eriksson som befinner sig i Lanchow, ger också han gripande uttryck för samma oro. »Det värsta är denna ovisshet», heter det. Emellertid vill det synas, som om de fem i Må Mingan varit vida mindre oroliga än vännerna i Sverige och i Lanchow. »Vi ha vetat oss vara i Guds hand», skriver helt lugnt missionär Edv. Bohlin i ett efterlängtat brev som i dagarna nått oss. Intet ont har denna kritiska tid drabbat de våra, även om de haft svårigheter och strapatser att kämpa med. Det är att hoppas, att så småningom en mer reguljär kontakt mellan dem och missionsexpeditionen i Stockholm skall kunna upprätthållas.

En annan glädjande underrättelse är i övrigt, att våra mångåriga strävanden att ge mongolerna Nya Testamentet i reviderad översättning alltjämt omfattas med synnerligen varmt intresse av Brittiska och Utländska bibelsällskapet. Det ser ut, som om tryckningsarbetet kan ta sin början fortare än beräknat. Även denna viktiga angelägenhet är tydligen »i Guds hand».